

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Viator Christianvs Recta Ac Regia in coelum Via tendens

Soliloquium Animæ. Vallis Liliorum. De Tribus Tabernaculis. Gemitus & suspiria animæ pœnitentis, seu de Vera Compunctione Cordis. Cohortatio ad Spiritualem profectum

Thomas <von Kempen>

Coloniae Agrippinae, 1682

XIV. De tristitia animæ, absente Dilecti gratia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53320](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53320)

Affectus enim cordis ex verborum sonitu magis pensari debet quam vocum qualitates.

Indica ergo mihi anima, qualiter te sustines absente Dilecti gratia? Ego me sentio minus leniter posse sufferre: si se in longum voluerit differre; & puto aliquid simile de te. Si vis, sedeamus hic pariter, & conferamus super hoc verbo, pro aliqua consolatione nostra.

CAP. XIV. *De tristitia animæ,
absente dilecti gratia.*

Colloquium inter Theophilum,
& Philotheam: seu inter Ho-
minem & Animam.

Psal. 118.

Dormitavit anima mea pro-
tadio.

T. Quis est iste sermo, quem loqueris? Quare dicis Sion, Reliquit me Dominus? Noli timere filia Sion, anima amans & speculans: ecce Rex tuus, dilectus dilecti, veniet tibi. Surge, sta in excelso; & vide iucunditatem, quæ veniet tibi à Deo tuo.

P. Quid

P.
veni
mibi
ma r
T
amif
ficut
taba
mar
tem
acc
fon
gar
cor
unc
arg
qu
no
qu
cr
bi
al
al
P
P
f

P. *Quasi* vi (inquit) & non in- *Cant. s.*
veni: vocavi, & non respondit
mihi; propterea dormitavit ani-
ma mea præ tædio.

T. Et ego: Hæc vox turturis, *Anima*
 amisso compare. Non est hodie *recessum*
 sicut heri & pridie, quando can- *Dilecti*
 tabas cantica lætitiæ. Præcessit *plangis.*
 mane, venit vespera; sponsus au-
 tem cubat in meridie, nec datur
 accedere Verba tua tristitiam
 sonant, & oculi tui lacrymis ri-
 gantur. Anima in dolore es, &
 consolari opus habes. Sed dic,
 unde est?

P. Non est mihi super auro &
 argento, aut qualibet re mundi
 quæstio, non de lucro aut dam-
 no; non de injuria aut penuria,
 quæ mundo jam mortua sum &
 crucifixa.

T. Si bene te novi, diu omni-
 bus mundanis abrenunciasti. Sed
 an etiam te in omnibus perfecte
 abnegasti, & usque ad contem-
 ptum tui veneris, inquirō. Hoc
 paucissimorum est, & exigitur
 specialiter à te.

Unde est ergo dolor tuus?
 Quid amisisti? Si de Dilecto est,

scio, quia tristitia non immerito implevit cor tuum: nec est quidquam tibi jucundum, donec revertatur, & reddat tibi aspectum suum.

Quomodo interim se gerat.

Sed quomodo interim te sustines, ô delicata & innixa super Dilectum? Et mihi constat, quia semper pro voto non adest. Ergo dum abest, quid solatii habes, & in quo te quietas? Narra mihi secreta tua, etiamsi sint dolore plena.

Te Christum absentem dolere nemo dubitet, nisi qui non amat. Habes modò tristitiam, sed de Sponso Christo, non de mundo isto. Et scio, quòd illo revertente, iterum consolaberis, quia non in perpetuum tui obliviscetur. Dixit enim; *Non relinquam vos orphanos; vado, & venio ad vos.*

Ioan. 14.

Non ergo sunt vacua verba tua, cum tanto dolore prolata; sed cor amantis ostendunt, & gelidum cor feriunt, quod amore Christi non ignescit. Vox enim tua dulcis, vox turturis, non clamor murmuris. Ideo confido, quòd

quod invenies eum, quem doles
amissum.

2. Interrogo tamen te; Quid
dicis de eo, quem sic absentem
ploras? Bonus est, an aliud suspi-
caris?

P. Et quidem bonus est, & bo-
nus valde; justus & fidelis. in quo
non est iniquitas, sed nec esse
potest.

T. Cur igitur doles de bono,
in quo non est dolus?

P. Non de bono doleo, quia
bonus est: sed me miseram lugeo,
quoniam bonum fidelem ami-
cum amisi. Ego, ego sum, quæ
merui: sed væ, væ, quia solícite
gratiam ejus non custodivi. Per-
dendo didici, quid habendo
possedi. Indicat Dilecti absentia,
quid contulit ejus præsentia.
Lætabar cum eo & jucundabar,
sed minus cauta fui de recessu
celeri.

Venit saliens in montibus, hi-
laris & jucundus in ostiis domus
meæ. Et statim clausi fores car-
nis, & introduxi ad me Dile-
ctum, sedique cum eo, & requie-
vi sub ejus umbraculo, à turbine

Abces.
sum Dile-
cti suæ
ipsum
culpæ
imputat.

Et felici-
tatē prio-
ris status
recolit.

& à pluvia. Et gavisa sum, viso
Dilecto.

Quidni gauderem? Ipse gaudium meum, & exultatio cordis mei. Eia quid habui, & quid in illa hora possedi! Non possum indicare tibi, quàm bene mihi cessit: nec nunc quidem dicere expedit. Plus desiderare non potui præsentem illo, quem solum dilexi.

3. O quantum dilexi, quando me & omnia neglexi! De omni re, quæ me delectare potuisset, parum vel nihil curavi, quia ejus amor me totam rapuit; & quicquid ipse non erat, incongruum videbatur & insipidum.

Quo ablato, projectum est cor meum pene extra me. Dependebat enim anima mea ex gratia ejus; quia aliud non habui solatium, nisi hunc quem plango subtractum.

Ad omne
gaudium
sufficit ei
præsentia
Dilecti.

Sufficiebat mihi, & satis erat ad omnem lætitiæ varietatem. Sicut volebam, sic ille erat; & quicquid mihi præcipiebat, libenter acceptabam, meque illi

total
Et ce
litas
N
struc
mmi
Adja
capre
ut no
re fa
velit
Ja
verba
de a
dole
ribus
T
quid
nui
noc
pen
voti
E
susce
velle
nim
clar

totaliter & prompte donabam.
Et concors animus & tranqui-
litas magna nobiscum.

Nec fuit ausus quisquam no-
strum irrumpere silentium, illo
nimirum sic jubente per os suū:

*Adjuro vos filia Ierusalem, per Cant. 2.
capreas hinnulosq; camporum,
ut non suscitatis, neque evigila-
re faciatis dilectam, donec ipsa
velit.*

Jam nunc perpende, si vales
verba mea sentire; quantum mihi
de absentia Dilecti necesse sit
dolere, cujus ex præsentia om-
nibus bonis cœpi abundare.

T. Ad hæc respondi: Scio,
quid loqueris; experimento sæ-
pius probavi, quod dicis. Sed in-
hoc consolemur; quia ejus di-
pensatio voluntatis, nostræ de-
votionis est profectus.

Et nunc quæ dixisti, gratanter
suscepi: sed adhuc perfectius ea
vellem audire. Tardioribus e-
nim sensu opus est, morosior de-
claratio.